

En starček je živel (v.2)

Izvajalec: Ljudska

Avtor besedila: Ljudska

Avtor glasbe: Ljudska

En starček je živel tam v vinskih gorah,
tam doli na lepem Dolenjskem.
Prav pridno je držal kozarček v rokah,
zahajal k prijateljem pevskim.
Ko ura pa pride, ločitve je čas,
on vzame kozarček in reče naglas:
»Oče nebeški, glej, še en kozarček zdej,
potlej bom hvalo ti vekomaj pel!«

Ko sodbe čas pride, zveličan' hite
k veselju, s svetlobo obdani.
Bog Oče na tronu pa gleda vrste,
se k Petru obrne postrani.
»Glej, doli še eden za vratmi stoji
z rdečim obrazom, ga nekaj skrbi?«
Peter pripelje ga, toži srdito ga:
»Tega, Gospod, le dol v brezno pahni!«

Peklenščki so zanj'ga grmado zak'ril',
najhujše orožje priprav'li,
že zdavnaj bi radi ga v kremplje dobil',
bi z vodo zapajal' ga radi.
Ker vince je ljubil, je služil hudič',
mu bomo zakur'li, da joj bo in krič.
On bo za vsak bokal oster odgovor dal,
dosti je tukaj od njega že prič.

Ko starček ves zgrevan pred tronom stoji,
Bog reče vesele besede:
»Pojd' notri k veselju zdaj večnemu ti!«
Pravični le sam ga posede:
»Pač pil si na svetu le vince ti rad,
zato pa ustvaril sem trtice sad.
Piti vesel ga sme, kdor ima čist' srce,
s'cer si življenja je večnega tat.«

Bog Oče zdaj Petru prijazno pove,
da s sabo naj starčeka pelje,
naj vinca natoči mu s trte sladke,
'z nebeškega soda veselje.
Z obema rokama je kup'co prijel,
jo kvišku povzdignil, takole zapel:

Vse pravice pripadajo avtorju besedila.

»Oče nebeški, glej, še en kozarček zdej,
hvalo bom vekomaj, vekomaj pel.«